

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra Rasmus Nielsen · udateret [sept. 1849] · til SK

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra Rasmus Nielsen · udateret [sept. 1849] · til SK", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b276-txt-shoot-n297.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra Rasmus Nielsen · udateret [sept. 1849] · til SK

Kjære Hr Magister!

Idet jeg denne Gang takker Dem for Deres Billet, bør jeg visselig ikke indskrænke mig til en simpel Taksigelse, men tage Sagen ganske alvorligt og takke Dem systematisk af tre Grunde.

For det Første maa jeg da takke Dem, fordi De saa klarligen har beviist, at en Philosoph helst dør, før han bliver syg; thi just saaledes, det vil sige: næstendeels saaledes er det gaaet mig. Mit Tilfælde begyndte netop med at min hele Verdensbevidsthed, inden jeg vidste et Ord deraf, blev reduceret til Nul. Naar nu et Menneskes Verdensbevidsthed er ligeved Nulpunktet af hans Selvbevidsthed, saa slutter jeg heraf, at Døden ikke kan være nærmere, NB. hvis det samme Menneske skal staae op igjen uden Mirakel. Da nu dette var Tilfældet med mig, saa slutter jeg (systematisk) igjen heraf, at, er jeg end ikke endnu en complet Philosoph, saa maa jeg dog vist være ganske nær ved at blive det.

For det Andet maa jeg takke Dem for Billetens træffende Dialek[tik] af Had og Kjærlighed – til Verden, en Dialektik, som baade jeg og min Familie kan være tjent med. Om jeg nu ogsaa veed mig frie, at jeg ikke har elsket for hæftigt? Ak, hvad skal man sige? C'est en Uebergang Monsieur, som Pernille siger i Comoedien. Skal jeg end skubbes og trykkes lidt af denne Verden, vilde jeg dog nødig være for haardhudet, og langt hellere gjøre min resistentia passiva som et lidet Pindsviin end lade mig omgjøre til en stor Elephant.

For det Tredie takker jeg Dem for Billetens Ankomst, thi den var mig i Sandhed som et Lægebesøg, hvilket jo ogsaa passer ganske systematisk, da den medbragte en saa god Recept. Maa jeg altsaa takke min Læge, der tager herud med sin egen Befordring, for at see til mig, saa maa jeg endnu mere takke Dem, der betroede Deres Billet til en Postbefordring, endskjøndt De jo selv paa en Maade er i Proces med Postvæsnet.

Dog, idet jeg nedskriver dette, falder det mig ind, at [jeg] jo egentlig bør takke Dem endnu af en fjerde Grund; thi da Billeten, som De selv siger, er den sidste, jeg denne Gang modtager fra Dem her i Lyngby: kan jeg ikke vel se den, uden tillige at see alle de foregaaende Billeter i det ene og samme perspectivisk-speculative Grundsyn, hvorfor jeg da ogsaa herved vil sende Dem min perspectivisk-speculative Taksigelse!

Men à propos, siden jeg nu eengang er kommen paa Glid med at vrævle speculativt og vaase perspectivisk (thi – ikke sandt – det er dog en Guds Jammerlighed med dette perspectivisk-speculative Systemvaas) saa kunde jeg jo ligesaa godt give Systemet en god Dag og endnu for det Femte takke Dem for den venlige Hilsen, De iforgaars sendte mig med min Broder.

Deres
R. N. –